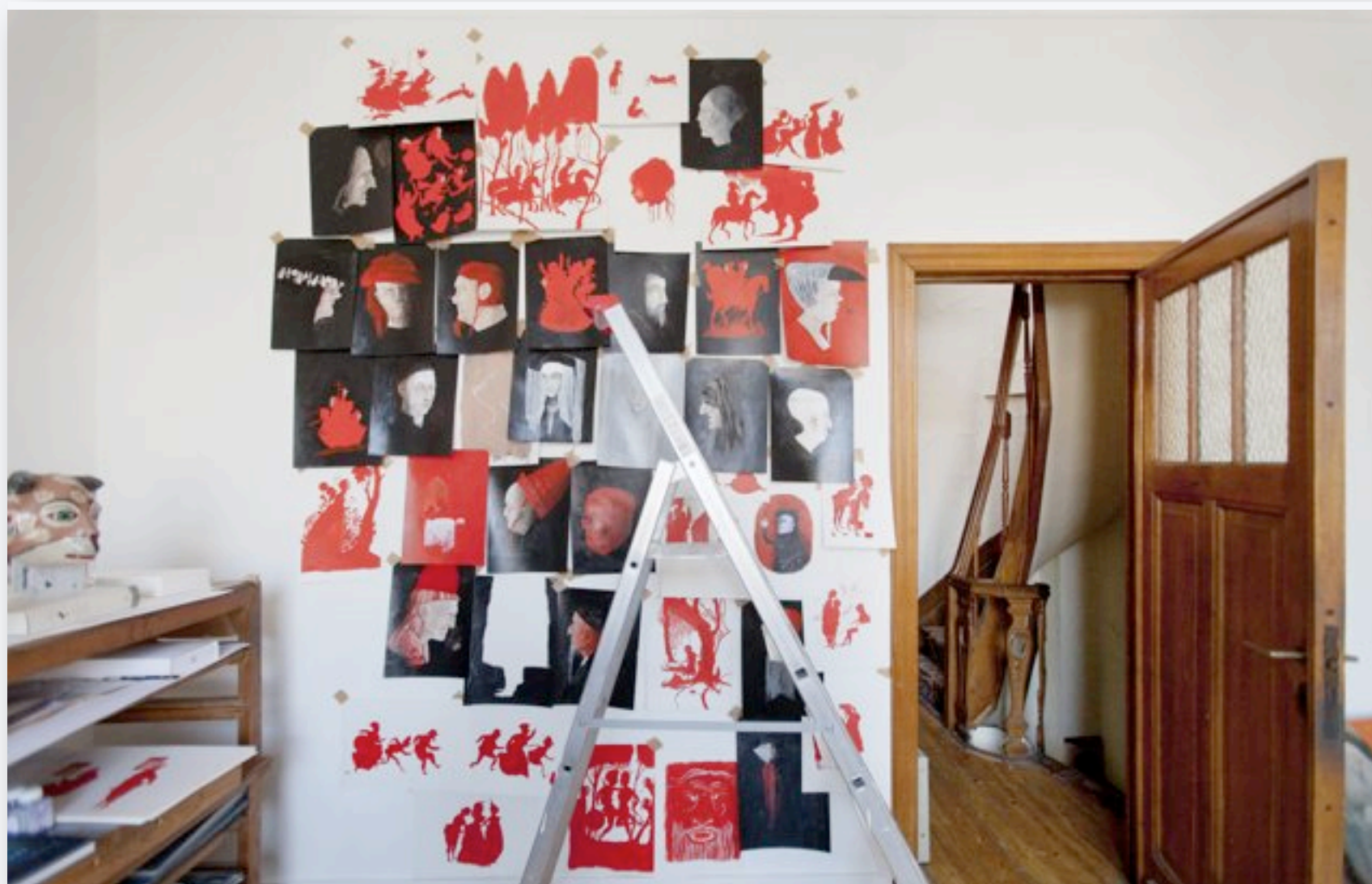

BEROEPSGEHEIM

Carl Cneut

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **KATRIEN STEYAERT**

© Lisa Van Damme

Carl Cneut

Kent u van: zijn illustraties van *Het geheim van de keel van de nachtegaal* of *Fluit zoals je bent*, en tientallen andere bekroonde kinderboeken.

Ik heb een trapladder gekocht. Om een lamp te vervangen als het moet, maar vooral om de muur vol te plakken met mijn tekeningen, van het plafond tot de grond. Soms ben ik daar uren mee bezig, trapladder op, trapladder af. De rust die me dat geeft is deel van een nieuw ritueel. Ongeveer een jaar geleden ben ik ermee begonnen. Ik was aan het werk aan *Slagveld van gebroken harten*, Ed Francks midden augustus te verschijnen bewerking van *The Canterbury tales*, en voelde opeens de nood om alles op te hangen wat ik tot dan toe had gemaakt. Op mijn stoel zat ik er een paar uur naar te kijken. Armen gekruist, contemplatief te wezen. Het was alsof ik in een bad ging zitten. Vroeger zou ik daar gek van geworden zijn. Ik legde hoogstens een keer een tekening op de eettafel, waar ik dan omheen cirkelde om te zien of er iets niet klopte.

Als ik echt vastzat, vluchtte ik het huis uit: gaan wandelen of een nieuw hemd gaan kopen, om daarna als een nieuwe, frisse jongen weer aan het werk te kunnen. Een nieuwe start nemen midden in het boek. Nu wil ik me door mijn werk laten omgeven, het intenser beleven. Aan de muur zie ik de hele sfeer en logica van een boek voor me. Op de stoel zie ik letterlijk hoe ver ik kan gaan zonder af te doen aan de logica van het boek. Ik zie wanneer een figuur niet meer bij die wereld hoort en wanneer wel. Daardoor durfde ik bijna het hele concept van *Slagveld* te veranderen: in plaats van de verhalen te vertellen, zette ik de personages centraal. De koppen. Frontaal en pontificaal. Dat heb ik daarvoor zelden of nooit gedaan. Ik zeilde er altijd omheen.

Ik verleg mijn grenzen, en dat dankzij die trapladder. Het doet me denken aan de vrijheid van mijn beginjaren, toen ik nog niet het gevoel had dat er iemand over mijn schouder meekeek.

Het zal wel de leeftijd zijn, de ervaring. Vroeger zou ik zo'n moment van bezinning, zittend voor mijn werk, te confronterend hebben gevonden. Ik zou me meer hebben neergelegd bij mijn beperkingen, maar nu probeer ik erover te stappen. De grote schrik om mankementen te zien, is verdwenen. Vertrouwen is een te groot woord, maar het is wel een soort zelfverzekerdheid. Of trots.

Door alles bij elkaar te hangen probeer ik mezelf te overtuigen: je kunt het. Of op z'n minst: het begint erop te lijken.